NOVEMBER.

Nu slocknar dagens strimma, nu somnar den ensamma mo.
Nu tiga i kvällen de sorlande vatten.
Nu smyga sig ödemarksdrömmarna tätt omkring hus och bo.
Nu domnar också mitt sinne i vinterns och köldens ro,
försjunker drömögdt i mörkret och natten.

Blott älfven är evigt vaken. — Dess ström går djup och strid
och sköljer i loppet de skälfvande alar,
och når mig in i min kammar att störa min vunna frid.
Den talar om vårars brus och sång i höstens skumma tid
— Hur väl jag känner det språk den talar!

Den bölja, som brun och vattrad i sjudande färd jag såg,
skall glida snart under främmande stränder,
skall gå genom långa sjöar och spegla stjärnors tåg.
Den trängtar till att möta en annan och mäktig väg,
med bud och dofter från fjärran länder.

Du älf, du bygdens budsven, som bär i ditt mörka brus
dess hälsning ur dalarnas dunkel mot hafvet,
tag med ett hjärtas längtan till vidders rymd och ljus
ifrån den ensamma lampan i ett högt och ensligt hus,
i de stora skogarnas sköte begrafvet.

Mildred Thornburn-Busck.

Modern.

Af Henryk Sienkiewicz.

I fjärran syntes furuskogens mörka strimma. Framför skogen skimrade en äng, och midt bland sädesfält stod en koja med ett mossigt halmtak. Björkar böjde gröna flätor ned öfver stugan. I sitt bo på takåsen stod storken, och i körsbärslunden skymtade det svart af bikupor.

Genom den öppna gårdsporten steg en fårdeman in och sade åt bondkvinnan, som stod på tröskeln:

— Frid vare med denna stilla koja, dessa träd och sädesfält och hela nejden! Och frid äfven öfver dig, moder!

Hon välkomnade honom gästvänligt och svarade:

— Bröd och mjölk bjuder jag dig, vandrare! Men sätt dig och hvila, ty det märks, att du kommit långväga ifrån.

— Såsom den där storken eller såsom den där svalan, har jag färdats vida. Jag kommer från fjärran nejd och bringar dig tidender om dina barn.

Moderns hela själ tycktes samla sig i ögonen, och hon sporde främlingen plötsligt:

— Hvad vet du om min son Josiek?

— Är han dig kärast, efter du först nämnde honom — — Din äldste son arbetar i vildmarken med yxa och drager nöt i sjöarna. Den andre vallar hästar på steppen, stämmer upp vemodiga visor och stirrar på stjärnorna. Den tredje klättrar med fåren bland klipporna och lyssnar till örnarnas skri. Alla fälla de på knä för dig och sända dig sina hälsningar.

— Men Josiek? frågade modern med bäfvan.

— Ett sorgligt budskap har jag sparat till sist. Dåliga ting täljas om Josiek. Hans tegar gifva honom ej skörd; nöd och svält pina honom, och i elände förrinna hans dagar och månader. Bland främlingar har han till och med glömt sitt modersmål. — — Glöm honom alltså, ty han är icke längre din. Glöm!

Då han sagt detta, fattade kvinnan honom vid handen, förde honom till skafferiet och tog fram en brödkaka ur ett skåp.

— Vandrare! Gif detta åt Josiek! sade hon.

Därpå löste hon upp en duk, tog fram en silfverslant och sade med darrande röst:

— Fast jag inte själf är rik, skall detta ändå tillhöra Josiek.

— Kvinna! utbrast främlingen med stor undran. Du har många söner, men ger ändå tillsammans åt en enda. Tycker du mest om honom? Är han dig kärast?

Hon slog upp sina stora, sorgsna, af tårar fuktade ögon och svarade endast:

— Min välsignelse ger jag dem alla. Men skänker ger jag blott åt denne ende. Ty jag är moder och han är den armaste.

Ett hjärtligt villkor. A.: — Hvad sade godsägare Nelson, då du anhöll om hans dotters hand?

B.: — Han afslog inte bestämdt, men han gjorde ett mycket betänkligt villkor.

A.: — Hvad var det?

B.: — Han sade, att han ville se mig hängd först.

•

En vänlig själ. Värdshusvärden (till drängen): — Hvarför kommer ni åter in med karlen? Ni skulle ju kasta ut honom.

Drängen: — Ja. Men jag tyckte så synd om honom. Hans hustru väntar på honom därute.

•

Filosofi. — Vi jungfrur ha det gement. Ser man bra ut, så är man inte tåld af frun; är man ful, så kan inte herren med en. Lagar man dålig mat — då får man flytta, lagar man god mat, då blir det aldrig en bit kvar åt en själf.

•

— Känner du min hustru?
— Nej, jag har inte det nöjet.
— Hur vet du, att det är ett nöje?

En trollpacka för 200 år sedan.

Trolldomsrannsakningarna i Ystad 1706—1707. Ur det till jul utkommande häftet af Svenska folkets underbara öden

af CARL GRIMBERG.

Af dr. Carl Grimbergs kända och uppskattade skildring af Svenska folkets underbara öden utkommer till jul ett nytt häfte, som ingår i fjärde bandet af det bredt anlagda arbetet. Detta band, som för fram till slutet af den svenska storhetstiden, till Carl XII:s död, kommer att afslutas fram på våren. Ur det snart utkommande häftet återgifva vi nedanstående tidstrogna och målande skildring af en häxprocess i Skåne, hvilken äfven ger en inblick i stora folkklassers andliga ståndpunkt i det begynnande 1700-talet.

Den som fördjupar sig i stadens domböcker för de åren får njutningen af dyrbara tidsbilder, mättade med äkta småstadsskvaller och en nästan otrolig vidskepelse. Föremålet för rannsakningarna var en 72 år gammal "paltekvinna"*) som blifvit instämd för rätten på grund af trolldom. Begynnelsen och upphofvet till denna anklagelse var följande:

Hjulmakaren Truls Nilson hade angifvit att han den 2 oktober 1706 "funnit ett sammanvecklädt papper i sin gård vid kökshörnet med en liten bit rågbröd, ett furukors, alun, svafvel och salt med mera uti, hvilket han förment vara en trollknuta och genast uppvist för rådmannen och apotekaren hr Petter Fuersen".

Välaktade rådmannen tillstyrkte honom att genast kasta "knutan" på elden, men just när han det gjorde, kom hustru Johanna Hansdotter till hans hus och bultade på fönstret och dörren. Hon blef emellertid ej insläppt. Men när det blef rättsligt förhör om saken, bedyrade Johanna "att hon hvarken varit vid Truls Nilses dörr, fönster eller hörnet af huset den dagen eller inom deras dörrar på långan tid". Dock tillade hon att hen "varit helt örder (yr) i sitt hufvud och hade fått en pott öl; hvaraf hon likväl druckit femton gånger".

En del andra graverande omständigheter anfördes emellertid ytterligare, tydande på att Johanna Hansdotter var en verklig trollpacka. Bland annat framdrogs en god historia om en korpral, som varit inkvarterad hos en handelsman i staden. En gång när han gick af och an på golfvet och rökte tobak kom Johanna in. Korpralen var tydligtvis i skämtlynne, eftersom han "sputade röken på henne, säjandes: "Hör, du var värd att lägga till förladdning för ett stycke,", hvilket gumman besvarade med: "Jaja, I skolen få förladdning" och gick därpå sin väg. Korpralen blef häröfver "alterad", och "ungefär 8 dagar därefter knäladе han och bröt benet af sig, så att de måtte bära honom till sitt kvarter".

Johanna förnekade ej hvad som berättades om hennes konversation med korpralen, men försvarade sig med att "Korpralen sputade tobaksrök på henne och brukte en galen mund"; och om hon därför "med galenskap kan hafva svarat honom, mente hon intet därmed, ej häller har hon gjort eller kunnat gjort honom någon skada".

Under rättsförhandlingarna framkom att det rådde gammal ovänskap mellan Truls Nilsons familj och gumman Johannas dotter Boel, som var gift med Simon murare. Bemälta Boel skulle en gång enligt vittnens intyg ha slagit hjulmakaren för bröstet så att han blef liggande allvarligt sjuk samt hotat både honom och hans hustru med att de "skulle få en olycka", hvilket ju var så godt som bevis på att äfven hon var en trollkona. Måhända var det för resten hon som kastat in "knutan" i hjulmakarens gård. Det såg nästan så ut, för Truls Nilsons hustru hade hört af en grannhustru att något förr än knutan hittades hade Boel kommit in hos denna kvinna och sagt "att hon ville gå in till Truls Nilses och hämta 3 ting, nämligen ett kvasteskaft, någon kål och en brunnkrok". Härtill nekade emellertid Boel "högeligen och med svåra eder" och bedyrade det hon hvarken denne knutan kastat eller kasta låtit, ej häller däraf vet eller kan med något trolleri".

Då vittnades och betygades af en kvinna att en gång hade hon hört Boel träta med sin moder och yttra: "Tvi dig, din trollhäx, du var värd att ligga på eld". Men Boel bedyrade att det var inte häller sant.

Likaledes förnekade Johannas andra dotter, Kristina, en mängd kvinnors påstående att hon ofta skällt sin mor för trollhäxa och sagt: "Allt det du har, det har du häxat dig till."

Det var emellertid ej därmed slut på anklagelserna. En annan paltekvinna, "en sjuklig hustru, inkom för rätten klageligen andragandes" att hon för bortåt två år sedan mött gumman Johanna på kyrkogården, hvarefter de råkat i en ordväxling, som slutade med att konkurrenten "fattade henne med armarna om lifvet, hvarefter de skildes åt". Tretton veckor därefter hade hon mött Johanna på en spång "och strax därpå blef hon sjuk i hela sin kropp, och ännu voro likväl myror i hennes kropp". Nu misstänkte hon naturligtvis sin konkurrent för att ha vållat sjukdomen.

Johanna nekade dock allt fortfarande "med förskräckeliga eder".

Ett annat kvinnfolk berättade att hon för många år sedan råkat i ovänskap med Johanna Hansdotter med anledning af en tröja som hon köpt af bemälda paltekvinna. Rätt sedan dess hade Johanna "städse burit hat till henne; och nu om S:te Lars dag, då hon hade satt sin brännevinspanna på elden och skulle bränna, kom denna Johanna tvenne gånger efter hvarandra och ittade inom dörren, men hälsade intet, då först en stor tussa kom och satte sig på brännevinstunnan, hvilken hon kastade på elden. Litet därefter kom åter en tussa på spisen, som hon sammaledes uppbrände. Åter därefter kom en stor tussa och lika som ville upp under kläderna på henne, då hon tog en stor stake och slog till tussan, som kom henne genast ur syne och alldeles bort". Men det sorgliga resultatet stod kvar, "att hon hvarken den gången fick något brännevin eller trenne gånger sedan som hon brände; för hvilket hon har Johanna Hansdotter misstänkt".

Johanna ville dock ej ta ansvaret för detta häller på sig.

Högst graverande var emellertid ett vittnesmål om hvad Johanna tagit sig till med handelsmannen Jöns Båths späda flicka därför att den lilla skrek så förskräckligt. Hon hade bedt amman "hämta några strå från en ko, som hon dröplat uti, och lägga i hufvudgården i vaggan, hvilket amman ock gjorde; hvarefter Johanna tog några strå i korsvis af vaggehörnen och brände under vaggan".

Detta kunde Johanna icke neka för, men sade blott "att de hafva gjort så för henne, som hade ett barn, hvilket skrände sig ihjäl, och vet hon intet något signeri eller trolleri därmed".

Men att det var riktig trolldom med i spelet, det kunde man då förstå af medlets misstänkt kraftiga verkan, ity att "barnet sedan kom i rollighet och sömn".

Vid nästa rannsakning blef en ny köring, 79-åriga Hanna Isaks från Kabusa, indragen i rättegången. Då bekände nämligen Johanna följande: En tid innan slaktaren Nils Willumson "gjorde den olyckan och förgaf sin hustru", hade denna kommit till Johanna, "klagandes sig att hennes man lefde illa med henne". Johanna hade lofvat att söka hjälpa henne och fördenskull gått till hustrun Hanna Isaks i Kabusa, och några veckor senare skickade henne "en liten flicka vid namn Christensa hit ut till Johanna Hansdotter med en liten hvit klut med något vigd jord uti, som var taget af ett gammalt kapell i Kabusa, hvilken knuta hon bad flickan bära upp till Nils Willumsons och efter Hanna Isaks befallning lägga den i hufvudgården i Nils Willumsons säng, som flickan ock gjorde. Och sedan lefde Nils Willumsson någon tid väl med sin hustru. Men när den bevustade konan kom åter i hans hus, blef han annorlunda och förgaf sin hustru".

Johanna nekade ej för detta, men kunde icke anse att det var någon synd, om det kunde hjälpa något.

Rättens klyftiga och högst betydelsefulla fråga "om flickan som bar knutan till Nils Willumsons gick stilla tigandes dit med honom", besvarade Johanna: "Ja, det vet jag intet, men kan tänka att efter hon gick ensam, teg hon väl stilla".

Till nästa förhör fann rätten nödigt att inkalla "hela stadsens menighet". Den kom ock "till en så ganska stor myckenhet" att folket ej kunde samtidigt rymmas i rättssalen. Menige man "tillfrågades med allvarsam förmaning hvad allmänt vittnesbörd Johanna Hansdotter om sig hafver". Härpå svarades "att denna Johanna Hansdotter alltid varit beryktad för en trollkona".

En hel rad nya beskyllningar framkommo ock mot henne. En borgare vittnade: För tio år sedan tjänade Johannas dotter hos honom. Men som hon "gjorde honom någon förtret" straffade han henne, med den påföljd att flickans mor kom in i hans hus" och gjorde stort alarm, lofvandes honom en olycka och förtret, hvarefter strax hans dotter kom i en stor sjukdom och lika som blef borttagen i hela hennes kropp samt i denna dag är en eländig människa". Och för tre år sedan hade Johanna hotat hans hustru med skam och olycka, hvarefter genast Nils Pålssons dotter, som då hos honom kom i tjänst, "blef enfellan brunnen och köket makten fråntagen och i denna dag är däraf en sängliggande kröpling".

Johanna nekade som vanligt.

En annan borgare "framstod och tillfrågade Johanna Hansdotter hvarföre hon så mångfaldiga gånger kastat dynga och klutar, som hon tagit ifrån andra dyngor, i hans dyngekista på gatan".

Härtill nekade Johanna "med grofva eder". Då berättade samme man att hon sistlidne Mikaeli dag om aftonen kl. 7 väsnats och ropat utanför hans dörr. Och när han "löp ut i dörren och bad henne hålla mun på sig, svarade hon: 'Fanen far i dig, du skall få en olycka!' och därefter andra dagen, då han reste bort, stupade hästen med honom, och han bröt sin högra arm ur led".

En murare klagade öfver att Johanna en gång i ilskan lofvat hans hustru att hon skulle få skam. Och bara tre gr därefter hände det sig att hans dotter "blef sjuk och eländig i sitt ansikte och är ganska farlig att se på, så att hon intet kan gå med blott ansikte". Och till ytterligare bevis på Johannas ondska hade hans hustru nu, fem år efter hotelsen, blifvit så sjuk att hon "kan hvarken röra hand eller fot".

Fiskaren Mårten Börjeson hade "paltegumman" också vållat mycket ondt. Han berättade att "midsommardagen sistlidne, vid solens uppgång, kom Johanna Hansdotter i hans gård, hvarest han och hans kamrat Jöran Storek stodo och lagade om deras krokar". Gumman "tornerade" och ville "taga ett kvasteskaft" och slå hans kamrat, med hvilken hon förut varit i klammeri. Men Mårtens hustru tog tillhygget ifrån henne. Då "tog Johanna upp sina kläder och föll på sine blotte knä, säjandes till Jöran Storek: 'I skolen intet blifva fet om julen af fisket I skolen göra i år'." Och det hade de "ej häller blifvit", fastän de andra fiskarne det året gjort en god sillfångst. Och ej nog därmed, utan hvar gång de båda männen kommo i land med sin båt, stegade gumman Johanna ned till dem, "och då hon såg att de intet fått något gjorde hon däraf ett stort löje och gick bort".

En tunnbindare, som vägrat att ge paltegumman ett tunnband till en sändrig spann, hade, när han dagen därpå gått ut i sin trädgård, fått syn på "en knuta, stor som en half valnöt", i ett äppleträd. Den såg ut som 'pugeögon' (grodögon), och då han "tog den neder och med en pinne krossade sönder, befanns däruti hår, näjlor (naglar), aska och ister". Han misstänkte Johanna för denna och en likadan knuta, som han senare funnit i trädet, och "förmenade att hon varit vållande det han ifrån den tiden intet haft något öl söljande".

En arbetskarl, som tagit städja mot Johannas önskan, klagade att han af gumman blifvit hotad med "att honom skulle ske en världsens olycka för det hon intet fisk städja honom bort, hvarefter han samma sommaren fick den fallande sjukan, och året därefter bröt han benet af sig, för hvilket allt han har Johanna misstänkt".

En murarmästare förtäljde "att för någon tid sedan kom Johanna Hansdotter och begärde af hans hustru ett förkläde till läns", och då hon ej fick det, sade hon: "Då skall I intet vara värdig att bära något förkläde". Allt sedan den dagen hade hans hustru, "som då var något svag, varit eländig i sina ben och hela kroppen". I intet af dessa fall ville Johanna ta skulden på sig — folk finge sedan tänka om henne hvad de ville, sade hon.

Rådstuvurätten fann emellertid paltekvinnan Johanna Hansdotter misstänkt för trolldom. Men som hon icke mot sitt nekande kunde öfverbevisas, ställdes frågan på Guds dom. Dock hade hon ju erkänt sig ha öfvat vidskepelse i syfte att bota det skrikande barnet och bringa sämja i äktenskapet mellan makarne Willumson. Därtill kunde ytterligare läggas henne till last att "hafva fört ett förargligt lefverne med svordom och bannande" samt att under rannsakningen gjort ett rymningsförsök. Ty pröfvade rätten skäligt att i kraft af Kongl. Maj:ts kyrkolag och förnyade plakat om eder och sabbatsbrott döma henne att "för vidskepelse och fördömelige konster slita ris och sedan undvika staden".

Göta hofrätt ställde också frågan om trolldom på framtida bevisning, men dömde kvinnan "för det straffvärdiga signeri och lövjeri hon efter egen bekännelse brukat" till åtta dagars häktelse vid vatten och bröd samt att undergå kyrkoplikt.

Det var en lycka för Johanna Hansdotter att processen icke förekom 30 år tidigare, ty då hade hon icke kommit undan bödelsyxan och bålet.

*) En kvinna som gick omkring och sålde gamla "paltor".

Åt det på bröd.

Gör kakor, pajer och smörbröd sötare med den.

Smaklig - - hälsosam och kostar litet.

Hos alla specerister.

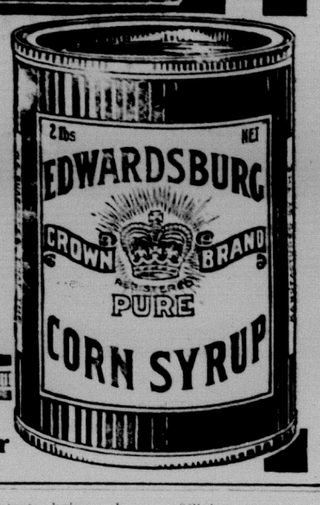

I 2, 5, 10 och 20 pund burkar

Världens fetaste kvinna.

Herman Södergren har gått och spridt ut att jag är så fet att jag i förbifarten skrubbade min mage mot fyra unga damers ansikten då jag härom dagen skulle intaga min parkettplats på operan. Ja, på sätt och vis är det sannt, jag gjorde det verkligen, men naturligtvis inte af den orsaken att jag är så fet — jag fick ansträngа mig riktigt duktigt för att nå dem — utan för att jag ville ge dem en liten läxa, därför att de inte iddes resa sig upp då jag passerade. Jag medger att den lilla läxan inte var så vidare fin. En behärskad natur skulle aldrig ha burit sig åt på det sättet, men när jag ilsknar till så är jag ganska otreflig. Och det finnes få saker som reta mig så mycket som när ett fruntimmer inte stiger upp och slår upp klaffen då jag måste förbi henne på parketten. Det är för resten faktiskt en viss risk, man kan fastna.

Det hände mig en gång på Vasateatern. Jag hade min plats ungefär midt på banken. Just som jag kom intonerade orkestern förspelet. Jag hasade mig så fort som möjligt och under lätta bugningar och ett sakta mummel af konventionella arti neter förbi en fem sex personer, som alle sammans om än motvilligt reste sig och läto mig passera. Men rätt som det var tog det stopp. Här satt — jag vågar nästan säga världens fetaste kvinna. Ingen möjlighet att komma kvinna. Och hon satt där hon satt och gjorde inte en min af att lätta på köttmassan. Jag bugade mig upprepade gånger. Slutligen besvarade hon min hälsning, ehuru tämligen stelt, hon antog väl att vi hade träffats någon gång i societeten. Under tiden stod jag hopklämd med en annan herre; jag hörde tydligt hans hjärta klappa mot mitt — en herre som naturligtvis inte kunde komma åt att sätta sig igen förrän jag hade kommit undan. Han började bli nervös. Och jag undrar inte på det. Själf var jag som en värkande tand.

— Var så god och släpp fram mig! hviskade jag hest och argt till världens fetaste kvinna.

Världens fetaste kvinna satt som ett block.

I samma ögonblick slutade musiken.

— Vill ni släppa fram mig? upprepade jag skälfvande af förbittring.

— Ja, klif på bara... tölp! fräste världens fetaste kvinna.

Ja, jag vände ryggen till för att poängtera min afsky och klef på. Och jag gjorde det med förtviflans energi. Det gick som det måste gå. Jag fastnade ohjälpligt i världens fetaste kvinna. Ingen möjlighet att komma loss.

— Eviga förbarmande, mina ben! vrålades världens fetaste kvinna.

— Hur vet ni, att det är edra, det kanske är mina! stönade jag.

I detsamma blef det mörkt i salongen och så gick ridån upp och pjäsen började. Och där stod jag fortfarande.

— Sitt ned, sitt ned! brusade det genom salongen.

Ja, jag satte mig i världens fetaste kvinnas knä. Jag satt nog litet knöligt, ty jag satt närmast på hennes konfektpåse, men det var ingen fara, det måtte ha varit mest mjuk konfekt, de kanderade valnötterna tycktes gudskelof vara ganska tunnsådda. Ej jest satt jag varmt och skönt, fast det gjorde alldeles vådligt ondt i knäskålarna. Men världens fetaste kvinna satt betydligt sämre. Nåja, det kan ju inte precis vara någon njutning att ha en sådan liten gosse som mig i knät. Och så såg hon ju ingenting af pjäsen. Det var förskräckligt hvad hon gaf hals! Föreställningen måste afbrytas. Och nära på jag med för resten.

—Dan.

Mac Lennan Bro.

TRACK BUYERS SPANMAL KOMMISSIONS HANDLARE

LICENSERAD, BONDED Under Canada Grain act. | ICKE MEDLEMMAR Winnipeg Grain Exchange.

INDEPENDENT

På begäran vilja vi telegrafera eller telefonera högre pris än någon konkurrent för spanmål af alla slag, äfven för skeppning, eller i förvaring i antingen regerings eller annan elevator. Vi vilja äfven betala det högsta pris i förskott til skeppare, som sälja eller önska hålla sin spanmål. 705 UNION TRUST BUILDING, WINNIPEG.

EDER för Betjäning och Bästa Resultat.

E. J. BAWLF & CO., GRAIN MERCHANTS

665 Grain Exchange, Winnipeg, Man.

En liten skörd betyder höga priser

För att inbespara elevatoromkostnader, lasta eder spanmål i vagnar och skeppa till

Peter Jansen Company, Ltd.

och erhåll liberala kontantbetalningar, bästa gradering, högsta priser, prompt betalning. Efterskrif vårt dagdiarium.

GRAIN EXCHANGE, WINNIPEG.

På grund af kriget finnes ingen europeisk salt fisk i marknaden. Vi ha erhållit en sändning finaste Labradorsill, 100 pund netto i hvarje tunna, för skeppning d. 15 oktober. Vi betala frakten till alla stationer i Manitoba, Saskatchewan eller Alberta för $9.00 tunnan.

Sänd ett brefkort för vår reguljära fisk- och pälskatalog, som blir färdig i slutet af oktober.

DAVIS PRODUCE CO.

Box 203 The Pas, Man.

Spannmålshandlare Kommissionshandlare Track Buyers

Licensed och bonded

ACME GRAIN COMPANY

MOOSE JAW, Walter Scott Bldg. WINNIPEG, Union Trust Bldg. SASKATOON, Canada Bldg.

VAGNSLASTER Skaffa våra priser innan ni säljer.

AGENTER ÖNSKAS Där vi ej äro representerade.

Spannmålsodlare! Farmare!

Priserna fortsätta att mycket fluktuera från dag till dag, och ni är skyldig eder själf att hafva eder spannmål marknadsförd af en pålitlig kommissionsfirma, hvars långa erfarenhet står till eder disposition.

Telefonera eller telegrafera för priser, då ni är redo att skeppa. Utskrif eder bill of lading sålunda:

NOTIFY

Stewart Grain Company, Limited

Track Buyers and Commission Merchants

WINNIPEG, MAN.

Liberal förskottsbetalning. Kvick expediering.

Spannmålsskeppare.

Hansen Grain Company, Limited, har upphört med konsignationsaffärer och presidenten har organiserat firman A. HANSEN & CO., som skall fortsätta att sälja spannmål för skeppare i landsorten.

Sälj i synnerhet icke i år, då marknaden är under sådana ovanliga inflytanden, eder spannmål vid landtstationen till gatköpares eller spårköpares priser, då ni kan draga fördel af att skeppa edra egna vagnar till en primärmarknad och erhålla full marknadsvaluta.

Skeppa eder egen spannmål och låt A. HANSEN & COMPANY sälja den för eder.

Vi äro här för att se efter spannmålsskeppningar. Använd vår betjäning — skrif eller telefonera till oss när hälst vi kunna bistå eder.

A. Hansen & Company

GRAIN EXCHANGE, WINNIPEG, MAN.

Simpson-Hepworth Co. Limited

210 Grain Exchange

Licensed Bonded

VI HAFVA BESTÄTT PROFVET UNDER TIDENS LOPP.

FÖRSÖK OSS MED EDER NÄSTA VAGNSLAST.

Liberalt Penningförskott. Ferm expedition.

VIKTIGT.

McBean Bros. råd angående hvete af låg grad.

Som betydligt med No. 6 och foderhvete erhållits i år, känna vi det vara vår plikt att uppmana farmarena, innan de sälja denna hvete af låg grad, att sända prof och hafva det graderadt, då det händer ganska ofta att hvete, som man tror är foder, graderar så högt som No. 5 och No. 4. Ni önskar äfven erhålla det exakta värdet, innan ni säljer på gata eller spår. Det är mycket viktigt att ni följer dessa instruktioner i år. Efterfrågan är stor på all spannmål och blir stor, tills en ny skörd är bergad, och vi vilja upprepa: skeppa eder egen spannmål, speciellt i år. Det betyder stora pengar för eder. Sälj icke, då priset går ned, då sådan nedgång endast är naturlig reaktion mot de höga priserna. Det finnes intet i marknaden, som kommer prisen att sjunka i år. Det blir icke en fråga om pris, utan hvarifrån hvetet skall tagas för den stora efterfrågan. Man har ännu icke insett den stora bristen öfver hela världen.

Vi beräkna, att vår hafre är för låg och borde vara 15c. till 20c. per bushel högre, jämfördt med annan spannmål, och vi råda farmare starkt att icke ha brådtom med att sälja sin hafre. Vi beräkna äfven att lin kommer att stiga till $3.00 per bushel, innan en ny skörd är bergad.

Vi äro Commission Merchants och önska en del af eder spannmål i år. Gif oss ett försök, skeppa eder spannmål till Fort William eller Port Arthur; advise McBean Bros., Winnipeg, Man., så att vi kunna se efter graderingen. Vi gifva stora förskott på hvarje vagn med spannmål. Tillskrif oss när som hälst för marknadsupplysningar.

MCBEAN BROS.

GRAIN EXCHANGE, WINNIPEG, MAN.